
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

MIND

1Korinthus 12,12-27.

2015. 10.23.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Imádkozunk: Mennyei Atyánk, magasztalunk és dicsőítünk Téged ezen a napon, az emlékezetnek, a hálaadásnak és a jó reménységnek napján. Kérünk, szenteld meg ünnepünket, ragyogtasd ránk Igéd világhosságát, s Lelked erejében taníts bennünket mindazt szívünkbe venni, hordozni, jó végre munkálni és gyümölcsöztetni, amiért az előttünk járó nemzedékek küzdöttek. Köszönjük megtartó kegyelmedet, köszönjük, hogy ma szabadon ünnepelhetünk. Kérünk, Lelked erejében szenteld meg szívünket, minden gondolatunkat. Ámen

Textus: Mert amiképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta. Ha pedig az egész egy tag volna hol volna a test? Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: nem kellett nekem. Sőt, sokkal inkább, amelyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesekek. És amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük.

De az Isten szerkesztette egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illettik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint. 1. Korinthusi levél 12.12 – 27.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ha a történészek egyszer igazán és mélyen megvizsgálnák, hogy miért törték ki újra és újra az emberiség történelmében – akár jól megszervezett, szigorú fegyelemben élő társadalmakban is – időről időre forradalmak, akkor bizonyára nagyon sok okot fel tudnának hozni. Ezeket az okokat mi is olvastuk, tanultuk, elmélyítettük magunkban. De talán kevésbé figyelünk fel arra a mély lélektani okra is, amelynek a szerkezetéről az apostol is szól itt néhány szót. Az a tanmese, amit a Korinthusi levélben a civakodó korinthusi gyülekezetnek leír, nem az apostol leleménye; jóval korábban elterjedt már az antik világban ez a mese, amit Menesius Agrippa Krisztus születése előtt több száz évvel mondott el, amikor Rómában fellázadtak a plebejusok az őket elnyomó patríciusok miatt. Vagyis, valamiféle forradalom zajlott le a régi Rómában. S ekkor Menesius Agrippa kivonult az elégedetlenkedő plebejusokhoz, és ezzel a tanmesével győzte meg őket, hogy térjenek vissza Rómába. A tanmese a testről szól – ahogy az apostol is leírja, s ennek értelmében, a test egyik tagja sem mondhatja, hogy nincsen szüksége a többire. Nem mondhatja a kéz a lábnak, a láb a kéznek, a fül a szemnek, a szem az orrnak, a testben, vagyis egy társadalomban, egy emberi közösségben senki nem mondhatja, hogy ne volna szüksége a másikra.

Az apostol azonban valamit hozzáfűz még ehhez a meséhez, ami az eredetiben nem hangzott el, és nagyon sokáig nem is vették figyelembe. Ez a megjegyzés pedig azokban a részekből tűnik elő, ahol így szól az apostol: sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesekek, amelyek a test tisztességtlenebb tagjainak látszanak, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk, amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb békességben részesülnek, amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük... Az ember nyugtalansága saját a közösségeiben – legyen az a családja, a munkahelyi közössége, legyen az a baráti köre, vagy a tágasabb rokonsága s legyen az akár a nemzete – a nyugtalansága, s még inkább, a nyughatatlansága, a felháborodása nagyon gyakran abból a keserűségből fakad, hogy nem kapja meg az őt megillető tisztességet vagy méltóságot. 1956 forradalmáról mondta egyszer egy filozófus, hogy a méltóság forradalma volt, merthogy az emberek, bár volt munkájuk, javadalmuk, társadalmi státuszuk, nem kapták meg az őket megillető méltóságot és tisztességet a maguk társadalmi helyzetében. Igen, valahogy úgy alakul

rendre az emberi világ, az emberek egymás közötti kapcsolata, viszonya, hogy akik – ahogy a apostol mondja – erőtelennek látszanak, mert nem olyan befolyásosak, nem tudnak annyit odatenni az asztalra, azok a társadalomban egyre kijebb és egyre lejjebb kerülnek. De, ahogy az apostol mondja, ezt megfordítva, akik a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesekek. Tudjuk, nem így van az embervilágban, mert aki erőtelen, akinek kevesebb tisztesség jut, aki kevésbé ékes, az kívül kerül. Az erőtelent ott tartjuk a maga erőtelenségében, a kevésbé tisztességest a maga megvetettségében, és akinek kevesebb ékessége van, ott hagyjuk a maga éktelenségében.

Emberi viszonyainkban ezt két valósággal tudjuk leírni. Az egyik az, amit a régi latinok úgy neveztek, hogy honor, honoritas. Ismerős kifejezés. Ha valakit tudományos teljesítményeiért, eredményeiért doktori címmel tisztelnek meg, azt szoktuk mondani, hogy tiszteletbeli doktor, honoris causa, megbecsülés okán kitüntették. Ez erős a valósága az emberi társadalomnak, ha teljesítménynek, eredménynek, sikernek, ékességnek, erőnek kell megmutatkoznia. És ennek meg is van a maga hierarchiája: kit tisztelünk jobban, kit becsülünk jobban, kit tartunk többre, kihez folyamodunk, kit rakunk magasabb polcra. De van az emberi valóságnak egy másik dimenziója, ezt egy másik latin szóval szoktuk kifejezni, ez a dignitas, ez a méltóság, amely minden emberrel vele születik, mert Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette. Ez velünk született, ez hozzátartozik az emberi léthez. Egy dolog tehát, hogy kinek mekkora tisztességet adunk, és más dolog az, hogy minden embert a maga vele született méltóságában tisztelünk és becsülünk. Az apostol most ennek a két valóságnak a közepébe áll és ezt a kettőt próbálja egybekötni. Mert ez a dinamika nagyon sokszor robbanó erővel jelenik meg. Bár tudomásul vesszük, sőt gyakoroljuk is, hogy kinek mi a rangja, mi a tiszte, mi a befolyása, mi a helyzete az adott társadalomban, de ha ez a méltóságuk rovására megy, ha elveszítjük azt, ami velünk született, akkor ez bizony robbanó erőként fog megjelenni.

Az apostol tehát megfordítja a rendet és azt mondja, hogy a keresztyén közösségben ennek fordítva kell lennie. Aki a test legerőtelenebb tagja, azt vegyéték úgy, hogy igen szükséges, aki a test tisztességtelenebb tagja, annak adjatok nagyobb tisztességet, és akik éktelenekek bennünk, azokat részesítsétek nagyobb ékességben, mert akik ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. És hozzáfűzi a magyarázatát is, ezért idézi fel a régi tanmesét, hogy mindennek a mélységére rámutasson. A mélysége és az oka ennek a megfordításnak abban van, hogy a keresztyének Jézus Krisztus teste, vagyis nem az eredményeik, nem a sikereik, nem az erejük, nem az így-úgy elért státuszuk okán tagjai a Krisztus

testének. S azt is hozzá kell tenni, és erről meggyőzően szól az apostol a Korinthusi levél és a Római levél első fejezeteiben, hogy nem is azért lettünk a Krisztus test tagjaivá, mert a velünk született méltóság ezt kikövetelte volna vagy valami okán ez járna nekünk. Istennek és az embernek a dolga az, hogy a Krisztus gyermekeivé lettünk, hogy Isten országának örököséivé lettünk, ez pedig nem az egydimenziós emberi valóságban dől el. Nem azon dől el, hogy ezt kiérdemeltük vagy jár nekünk, hanem egyes egyedül azon dőlt el, hogy Isten rajtunk megkönyörült, bennünket meglátott és méltóztatott minket arra, hogy az Ő Fiának gyermekei, Jézus Krisztus követői és tanítványai legyünk. Minden kegyelemből van. A keresztyén közösség pedig a maga egész életével, a viszonyrendszereknek a megfordításával, ha szabad ezt mondani: a piramis feje tetejére állításával éppen ezt mutatja meg. Nem azért van fordítva a keresztyénségben, mert mi meg akarjuk mutatni az emberi társadalmaknak, hogy fordítva is lehet, nem azért kerül alulra az, aki a legerősebb, hogy a vállára vegye és hordozza a többit, mert mi meg akarjuk fordítani a dolgokat. Nem azért adunk több tisztességet az egyébként kevésbé tisztességesnek, nem azért ékesítjük több dicsőséggel, méltósággal a kevésbé ékeket, mert mi meg akarjuk fordítani a világot. Az efféle megfordítás a forradalmak – revolúciók, szószerint: megfordítások - dolga és ez időnként meg is történik. A mi dolgunk az, hogy megértsük: aki a legerősebb és a leghatalmasabb volt, aki a legtöbb tisztességre volt méltó, és aki a legékeesebb volt, éppen az állt alulra. Maga Jézus Krisztus! Ő az, aki minden hatalommal bírt és mégis rabszolgaként halt meg, Ő az, aki Isten fiaként a legtöbb tiszteletre és legnagyobb megbecsülésre méltó volt, mégis megköpdösték, megcsúfolták és megfeszítették. És Ő volt a legékeesebb, a második Ádám, aki-ben Isten dicsősége, fensége és hatalma tökéletesen visszatükröződött. Legalulra került.

Ezért emlékezteti Pál a korinthusiakat is arra, hogy akik a gyülekezet közösségében ékesek, erősek, tisztességesek, megbecsültek, azoknak olyasmire már nincsen szükségük, ők már megkapták. Így mondja az apostol: a testben is így van ez, amelyek ékesek, azoknak nincs szükségük arra, hogy megbecsüléssel, tisztességgel, ékesítéssel emeljük még feljebb a méltóságukat és a rangjukat. Mert már azok. Aztán így folytatja: akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind. Akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind, ti pedig a Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint.

Ma Magyarország-szerre arra emlékezünk, hogy 1956-ban kitört a forradalom, mondjuk így, a méltóságnak a forradalma, mert a diktatúrában nem valósult meg az, ami minden emberi társadalom békés együttéléséhez szükséges, nevezetesen, hogy ne legyen hasonlóság a testben. Nem valósult meg, hogy a test minden tagja megkapja azt, ami

őt megilleti, hogy a test tagjai békeességben, harmóniában, egymást támo­gatva élhessenek. De, ha igazán akarunk ünne­pelni, akkor ennél mélyebbre kell jut­nunk, s meg kell látnunk, hogy Isten országának és az anyaszentegyháznak sokkal mélyebb és messzebbható a törvénye. Az emberi társadalom akkor működik jól, ha ki­ki a maga helyén meg­kapja azt, ami őt megilleti. Így van jól, így igazságos, ahogy a régi latin szó mondja, ez az equitas, ez az, amikor a dolgok egyensúlyban, ren­den, egymáshoz viszonyítva jó dinamikában vannak. Az anyaszentegy­házban azonban valami egészen más törvényszerűség működik. Azt mondja az apostol: ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, és hogyha tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Valami egészen másra, mélyre, istenire mutat rá: együtt szenvedni a másikkal még akkor is, ha megérdemli, hogy szenvedjen; akkor is, ha magának okozta, akkor is, ha éppen ficamos állapotban van és valakinek már vissza kéne rángatnia a helyére. És ha tisztesség­gel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ha az előbbieket idézzük fel, eképpen: hogyha valamelyik tag tisztességtelenebbnek lát­szik az egyházban, a Krisztus testében, nagyobb tisztességet tulajdoní­ tunk nekik. Milyen érdekes! És ha nagyobb tisztességet tulajdonítunk a kevésbé tisztességesnek, akkor minden tag vele együtt örül. Azok a tagok is, akik egyébként hordozzák a méltóságot és a tisztességet.

Az apostol arra a szeretet-közösségre tanít bennünket, amit egyes egye­dül a mi Urunk Jézus Krisztusunkból, tőle és általa tanulhatunk meg. Adja Isten Szentlelke, hogy a mi magyar társadalmunk egyre jobban hasonlíthasson ahhoz, amit a régi római mese mond, hogy ne mondja a kéz a lábnak, nem kellesz, nem mondja a fül a szemnek, nem kel­lesz. Hanem hogy mindenki a maga helyén, a maga erejében, a maga tisztességében, a maga ékességében, a maga hivatásában a maga rend­jében betölthesse azt a tisztét, ahova a Gondviselő állította. Nekünk pedig, a Krisztus test tagjainak adja meg a Szentlélek ereje, hogy még igazabban, még teljesebben gyakorolhassuk: ha kárt szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ma hálás emlékezésen vagyunk együtt az országban, a nemzet közösségében, és az egyház közösség­ében is. Ha valaki szenved, hordozzuk szenvedését, ha valaki tisztességgel illetetik, örülünk vele együtt mind. Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által! Köszönjük, hogy szent kegyelmedből, irgalmasságodból gyermekeiddé fogadtál bennünket, hogy örökös társak vagyunk Jézus Krisztusban, Ő általa és a Te boldog országodnak boldog és reménykedő várományosai. Köszönjük, hogy Igéd erejében megmutattad számunkra egymáshoz tartozásunknak a titkát, az igazi módját és a szent rendjét. És

köszönjük, hogy most a mai napon, amikor arra emlékezünk, hogy itt Magyarországon sokak és az egész ország nem tűrte már az elnyomást, a zsarnokságot és a diktatúrát, hanem akár vérét hullatva és életét áldozva is kész volt felkelni a szabadságért és a méltóságért, kérünk, hogy ebben az együtt-emlékezésünkben mélyítsd el bennünk a boldog hitet. Te vagy az, akitől minden erőt elnyerünk, Te vagy az, akiben minden tisztességünk helyreállítatik, és Te vagy az, aki Jézus Krisztusban fölragyogtattad az emberi élet ékességét, szépségét és méltóságát. Add Urunk, hogy hadd hordozzuk ezt szívünkben, lelkünkben és életünkben, add, hogy hadd gyakoroljuk ezt Szentlelked bölcs vezetésében, add, hogy a mi testvéri közösségünk valósága lehessen Igéd szavának, hogy mi a Jézus Krisztus teste vagyunk. És hadd legyen Ő a fő, hadd legyen Ő az, akinek ereje, valósága, szentségei, igazsága meghatározza minden gondolatunkat és egész életünket. Áldd meg Urunk ezt a mai napot egész nemzetünk közösségében, add, hogy békességben, szent hálaadásban, boldog reménységben ünnepelhessünk együtt s kérhessük Tőled az eljövendőkre nézve is a megtartó kegyelmet, országunknak épségét, nemzetünknek boldog és növekedő közösségét, minden áldásodat. Kérünk Krisztusért hallgass meg bennünket. Ámen

1KORINTHUS 12,12-27.

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU